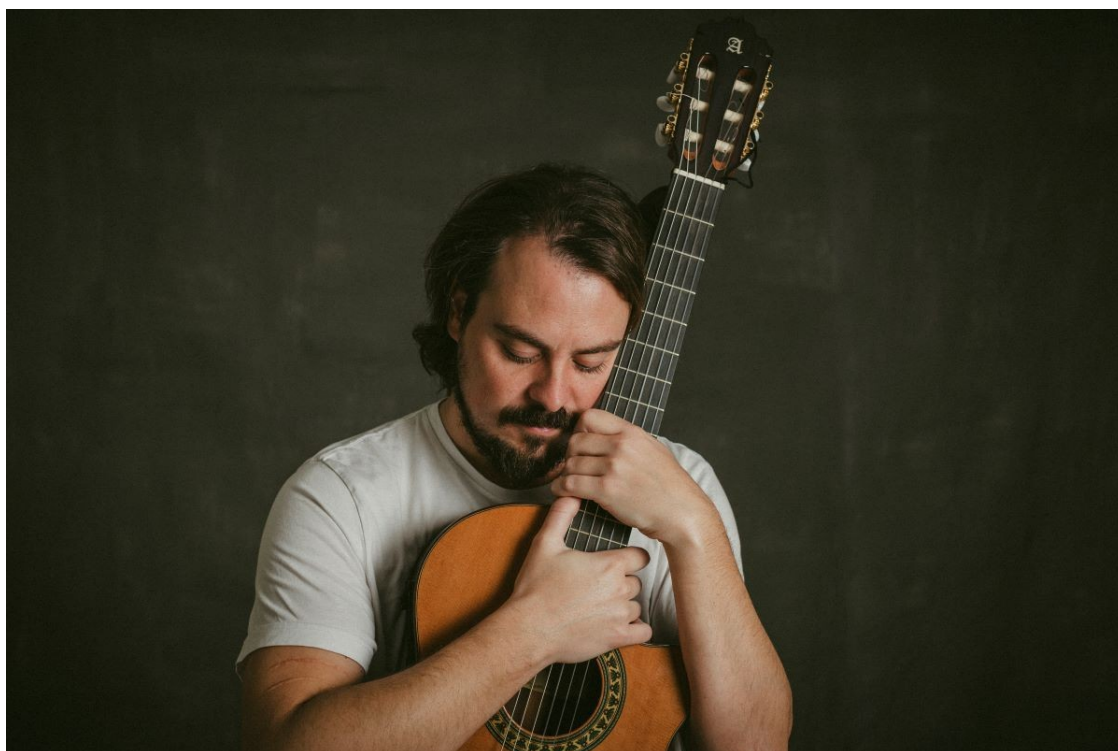

Damià Oliver: «No hi ha res més transcendent que les petites coses»

El cantautor mallorquí presenta cinc temes que, després de set anys al calaix, han demanat veure la llum | Parlem amb ell sobre aquest EP, que porta per títol el seu nom propi

Damià Oliver | Nofre Fuster

Damià Oliver obre el barril i deixa rajar cinc temes que, com el bon vi, restaven en conserva al celler musical de l'artista pollencí des del 2013. Hi ha qui creu que les cançons, com els llibres, si no s'escolten o llegeixen, no existeixen. En tot cas, les del nou EP *Damià Oliver* (Autoeditat, 2020), ja existeixen per a tothom. Parlem amb ell sobre aquest descobriment que ha aparegut de forma natural enmig de la seva trajectòria aquest 2020.

Tornem al 2013, al moment de gravació d'aquest petit compendi musical. Com va ser el procés?

El procés de gravació d'aquestes cançons va ser molt tuxlo i engrescador. Vam estar-hi una setmana amb en **Miquel Massutí**, a cà seva. Ell estava apassionat per les cançons i deia que les lletres eren poesia: era l'època en què encara s'editaven CDs i ell insistia en què les lletres havien d'aparèixer impreses. A mi això em va donar moltíssima força.

Tot i així, fins set anys més tard no han sortit a la llum.

Exacte, ha estat una cosa que ha vingut de forma natural. Vaig escoltar els temes i de sobte em va venir de gust publicar-los; com quan un dia et lledes i dius "ai, avui tinc ganes de dinar carxofes". No els vaig poder publicar abans per unes estructures mentals antinaturals, però ara sí que puc fer-ho i això em fa sentir molt bé. Tinc la sensació que estic madurant molt aquests últims anys, i aquest confinament m'ha fet sentir com si estiguéssim a la sala de l'Esperit del Temps, de *Bola de Drac*, -que pels que no ho coneguin era un espai on tot passava molt més condensat-. Aquests dies ho he estat digerint tot bastant i he sentit que tenia ganes de treure aquest disc i, alhora, tenir-ne ganes m'ha fet veure que estic començant a fer les coses amb goig, mentre que abans potser tenia més pors i em limitava. A més, noto que hi ha coses al disc que pertanyen en aquella època... és el bonic també d'aquesta gravació.

Damià Oliver Foto: Nofre Fuster

Què és el que et tirava enrere, de publicar-les?

Són cançons que van sorgir en un moment en el qual jo no estava segur de la meua relació amb el món, ni tampoc amb les cançons. És com l'amor, que surt de manera espontània i natural i que no es pot forçar. Notava que no estava preparat per viure aquest procés, que si havia d'arribar, ja arribaria.

Fa por allunyar-se de la zona de confort, és un gran pas atrevir-s'hi. És un àlbum més transparent?

El que té de diferent, respecte la resta de la meua discografia, és que té una gravació més neta. Si fos pintura, no seria una pintura abstracta: tot està ordenat en el seu lloc. Quant a les cançons, són els meus temes de sempre. Tot i així, això de fer comparacions ho estic deixant enrere, és un costum que ve de la ment dual. Simplement crec que, en aquest cas, les cançons reflecteixen un moment concret.

Publicar-les és una manera de tornar a aquell moment i tancar-lo?

Moltes vegades ens guardam coses dins del cos i s'acaben manifestant, o es tornen greix o dolors... és una densitat energètica. En el meu cas, la música és una manera de comunicar, un canal que em buida i per això em dona alegria. Publicar cançons obeeix el mateix patró, és una alegria i un alleujament. Més que una forma de tornar a aquell 2013... és allò de "si un arbre cau i ningú el sent, ha caigut?": és una passa en blanc en el camí de la meva consciència, així que, més que tornar-hi, és conèixer-lo. Fins que no es dona i es comparteix, no està fet del tot, és com si no existís.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=s7R5BpQfCyQ>

Parla'ns de "Capellans", és la cançó que va permetre que existís la resta de l'EP.

"Capellans" la vaig fer entre el 2012 i el 2013 i és el resultat d'una conversa amb Pere Bernat, un company de Belles Arts: em va explicar que una vegada amb un amic van pintar la torre de socorrista de la platja de color verd fluorescent, com a un acte poètic. Em va semblar una manifestació preciosa dels impulsos humans. Per coses de la seva pròpia història, en aquell moment es podrien haver enfadat amb el seu amic, però enlloc de canalitzar-ho així, ho van afrontar pintant. A partir d'aquell estiu en què vam fer un vídeo mentre ells pintaven la torre una altra vegada, ara "la torre rosa" és un punt de referència en aquesta platja. Hi ha molt d'amor i molt de misteri en aquesta cançó. Es parla de la fe, de l'art... però bé, dir del que parla una cançó és un despropòsit. És la cançó que va captivar **Massutí** i a partir d'ella em va convidar al seu estudi!

Amb la publicació d'aquest àlbum obres la porta al misteri, fuges de les coses que venen marcades.

Totalment, el misteri que ens espera quan diem que no a una cosa que ens venia marcada. Jo abans tenia molta por a crear: pensava "jo no en sé, de crear". Ara mateix he tancat una porta i he obert una altra darrera de la qual no sé què hi ha: però això és la vida, el que t'alimenta. El misteri que ens espera però que no ens destrueix: com abans de trobar-te per un tobogan d'un parc aquàtic quan ets petit, que estàs nerviós però saps que t'ho passaràs bé. No hi ha res més transcendent que les petites coses.